

полуостровъ или и за нѣкои хайдушки, споредъ тѣхъ, български чети по край Дунава, набързо смазвани и разпрѣсвани, турцитѣ не можаха да свикнатъ съ мисльта, че изпомежду подчинения и покорния български народъ могло да избухне сериозно възстание противъ турското правителство, та да дойде и то да усложни още повече голѣмитѣ и безъ това бъркотии въ държавата. Тѣ не можаха толкозъ по-много да свикнатъ съ подобна мисль, че, отъ една страна, българскиятъ народъ минуваше до сега прѣдъ тѣхнитѣ очи като единъ отъ по-мирнитѣ народни елементи въ империята, а, отъ друга страна, той бѣше, споредъ тѣхъ, и крайно облагодѣтелствуванъ отъ Султана, който, въпрѣки толкозъ съпротивления не отъ една страна и толкозъ противни свѣти даже отъ нѣкои турски държавни мжже, надарилъ въ своето царско великодушие и благоволение тоя народъ съ една народна Иерархия, съ сществуещата вече тогава българска Екзархия. *Inde irae!* Отъ тукъ голѣмата сега омраза, отъ тукъ голѣмата сега вражда, отъ тукъ явниятъ гнѣвъ противъ всичко българско. Тия турци считаха сега правителството си като изиграно отъ българската видима простота, отъ приструвкитѣ на българитѣ, като ужъ най-вѣрни, най-прѣданни, най-покорни и най-благодарни султанови подданници.

По всичко това положението на цариградскитѣ българи се влошаваше отъ день на день всё повече и повече. На всѣкъждѣ, дѣто ги имаше по разпрѣснати Цариградъ съ неговитѣ околности, тѣ бѣха прѣдметъ на строго съгледателство, често на прѣслѣдвания, па още и на запирания било по просто подозрѣние, било по нѣкой скроенъ доносъ или нѣкоя скована клевета, било пакъ и безъ никакъвъ поводъ, а само защото носѣли българско име. Подъ особенъ пакъ таенъ, но постоянь